

Република Србија
УПРАВНИ СУД
ОДЕЉЕЊЕ У КРАГУЈЕВЦУ
I-5 У 11201/20
Дана 15.03.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Снежане Алексић, председника већа, Драгане Максимовић и Драгане Илчић, чланова већа, са судским саветником Маријом Ристић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужилаца: АА, из ..., ..., ББ из ..., ..., ВВ из ..., село ..., ГГ из ..., село ..., ДД из ..., ..., ЂЂ из ..., ..., ЕЕ из ..., ..., ЖЖ из ..., ..., ЗЗ из ..., село ..., ИИ из ..., ..., ЈЈ из ..., село ..., КК из ..., ..., ЛЛ из ..., ..., ЉЉ из ..., село ... и ММ из ..., село ..., чији је заједнички пуномоћник Јасмина Михаиловић, адвокат из Ваљева, Карађорђева 117-121, против тужене Жалбене комисије Владе Републике Србије, ради поништаја решења број 120-01-297/2020-01 од 26.06.2020. године, у предмету додатка на плату по основу прековременог рада, рада на дан државног и верског празника и рада ноћу, у нејавној седници већа, одржаној дана 15.03.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Жалбене комисије Владе Републике Србије, број 120-01-297/2020-01 од 26.06.2020. године и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање.

II ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени орган Жалбена комисија Владе Републике Србије да тужиоцима АА, ББ, ВВ, ГГ, ДД, ЂЂ, ЕЕ, ЖЖ, ЗЗ, ИИ, ЈЈ, КК, ЛЛ, ЉЉ и ММ, сви из ..., надокнади трошкове управног спора у износу од 133.370,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

Образложење

Оспореним решењем, одбијена је, као неоснована, жалба тужилаца, изјвљена на решење Министарства унутрашњих послова, Сектора за људске ресурсе, Одељења за

плате и бенифиције 08.7 број 357/20 од 02.06.2020. године, којим је одбијен захтев тужилаца за исплату накнаде за прековремени рад, рад на дан државног и верског празника и рад ноћу, за период од 27.06.2006. године до 17.04.2008. године, као неоснован, а о захтеву именованих за исплату додатка на плату по основу прековременог рада, рада у дане државног и верског празника и рада ноћу за период од 17.04.2005. године до 26.06.2006. године, као и трошковима управног поступка, биће накнадно одлучено. У ставу 2. диспозитива оспореног решења, одбијен је захтев тужилаца за накнаду трошкова ангажовања адвоката за састав жалбе, као неоснован.

У тужби поднетој овом суду дана 08.07.2020. године, преко пуномоћника, тужиоци оспоравају законитост решења туженог органа из свих законом прописаних разлога. Наводе да су дана 18.04.2008. године поднели првостепеном органу захтев за исплату додатка на плату за прековремени рад, рад на дан државног празника и рад ноћу, за период задње три године, а на основу Закона о платама у државним органима и јавним службама. Поступајући по поднетом захтеву првостепени орган је више пута доносио ожалбена, а тужени орган оспорена решења, која су поништавана у управним споровима који су вођени против тих решења, па је у конкретном предмету одлуком Уставног суда од 06.10.2016. године усвојена уставна жалба, поништена пресуда Управног суда У 17572/13 од 25.09.2015. године и наложено доношење нове одлуке. У поновном поступку Управни суд је пресудом У 15426/16 од 03.03.2017. године уважио жалбу тужилаца и поништио решење туженог органа, који је решењем од 30.05.2017. године усвојио жалбу и поништио првостепено решење. Како првостепени орган није донео решење у року, поднета је жалба због недоношења решења, па је тужени решењем од 09.10.2017. године усвојио жалбу и наложио првостепеном органу доношење решење у року од 5 дана. Првостепени орган је решењем од 30.10.2017. године одбио захтев тужилаца као неоснован, које решење је поништено решењем другостепеног органа од 24.11.2017. године, по којем првостепени орган није поступио, па је поднета нова жалба, те је решењем туженог органа од 10.05.2018. године поново усвојена жалба и наложено доношење решења. Првостепени орган је дана 02.06.2020. године донео решење којим је одбијен захтев тужилаца као неоснован. Поступајући по жалби тужилаца изјављеној против решења од 02.06.2020. године, тужени орган је жалбу одбио као неосновану. Тужиоци наводе да Закон о унутрашњим пословима не садржи одредбе о одређивању и начину обрачуна плата запослених у министарству, већ је чланом 32. прописано да се на раднике Министарства унутрашњих послова примењују прописи о државној управи, радним односима, пензијском и инвалидском осигурању и образовању, што значи, да се на запослене у Министарству унутрашњих послова примењивао Закон о радним односима у државним органима и Закон о платама у државним органима и јавним службама. Директивом Европске уније о радном времену број 2003/88 ЕЗ од 04.11.2003. године, прописано је да је максималан број радних сати у недељи 48, укључујући и прековремене сате, а што је прихваћено и у нашем законодавству. У тужби се такође указује на одредбе члана 2., 4. и 5. Закона о платама у државним органима и јавним службама, као и на одредбу члана 23. Уредбе о накнадама и другим примањима запослених у државним органима. Даље се наводи да у конкретном случају није утврђено да ли тужиоци имају прековремене сате рада, рада на дан државних празника и рада ноћу, као и да ли су донета решења о прерасподели и колики је укупан број радних сати, због чега тужиоци сматрају да је чињенично стање непотпуно утврђено. Такође истичу да је тужени погрешно применио материјално право када сматра да су појединачним решењима првостепеног органа о одређивању коефицијента за обрачун и исплату плата остварена права на увећање основног коефицијента и то не мање од 30 % на месечном нивоу. Ово нарочито што, иста увећања по истом основу остварују сви запослени у МУП-у. Међутим, у појединачним решењима о утврђивању коефицијента тужилаца, нигде се не каже да су у коефицијент

урачунати наведени додаци на плату, нити додаци могу бити урачунати у коефицијент, с обзиром да њихова висина зависи од конкретног временаведеног на раду. Тужιοци сматрају да се на њих морају применити општи радно правни прописи који се примењују на државне службенике. Ово нарочито што је ратификованим Пактом о европским, социјалним и културним правима ОУН-а предвиђено право на правичну зараду, која је добила конкретизацију кроз више Конвенција МОР-а, које су такође ратификоване и као такве представљају део нашег правног система. Посебно се у тужби истиче став Врховног касационог суда заузет на седници Грађанског одељења од 23.09.2014. године, затим на одлуке Уставног суда Уж 1530/08 од 21.01.2010. године, Уж 292/08 од 17.03.2010. године, Уж 97/08 од 16.04.2010. године, као и на пресуде Апелационог суда у Новом Саду и Крагујевцу, чије бројеве ближе наводе у образложењу тужбе. Даље наводе да је оспореним решењем извршено поређења коефицијената тужилаца са коефицијентом НН, која је распоређена на радно место послови странаца, која има статус овлашћеног службеног лица, без нередовности у раду, али која није полицајац. Међутим, и поред тога, наведена запослена има додатни коефицијент за нередовности иако се наводи да нема нередовности у раду, што је апсурдно. Стога постављају питање, уколико именована нема нередовности, како остварује право на увећање коефицијента по том основу. Такође тужени није навео који основни коефицијент има упоредни радник, јер тужιοцима није достављено решење на које се тужени орган позива, изузев што је у образложењу првостепеног решења наведено да је исто из 2006. године, док су решења за тужιοце из 2008. и 2009. године. Из наведеног се не може са сигурношћу утврдити која је разлика у основном коефицијенту тужилаца и упоредног радника, од чега зависи разлика у додатном коефицијенту. Наводе да ни тужιοци немају исти основни коефицијент, јер нису сви у истом платном разреду. Сматрају да се коефицијент упоредног радника може искључиво користити уколико упоредни радник има исти укупан коефицијент радног места као тужιοци, али нема нередовности у раду. Са изнетих разлога, предлажу да суд у спору пуне јурисдикције по одржаној усменој расправи тужбу уважи, поништи оспорено решење, обавезе тужени орган да тужιοцима исплати додатке на плату за период од 18.04.2005. до 18.04.2008. године, у износима утврђеним вештачењем и обавезе тужени орган да тужιοцима накнади трошкове управног спора у износу од по 30.000,00 динара увећано за 50% за сваког заступаног тужιοца на име састава тужбе и поднесака, односно укупан износ од 240.000,00 динара, као и судске таксе на тужбу и одлуку по ТТ.

У одговору на тужбу, тужени орган је остао при разлозима из образложења оспореног решења и предложио је да суд тужбу одбије.

Испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, сагласно одредби члана 41. ст. 1. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, број 111/09), оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, Управни суд је нашао да је тужба основана.

Из списка предмета ове управне ствари произлази да је решењем туженог органа одбијена жалба тужилаца изјављена на решење првостепеног органа од 02.06.2020. године, којим је одбијен захтев тужилаца, полицијских службеника Министарства унутрашњих послова Републике Србије, за исплату додатка на плату по основу прековременог рада, рада на дан државног и верског празника и рада ноћу за период од 27.06.2006. до 17.04.2008. године, а у диспозитиву ожалбеног решења је наведено да ће се о захтеву тужилаца за исплату додатка на плату по основу прековременог рада, рада на дан државног и верског празника и рада ноћу за период од 17.04.2005. до 26.06.2006. године, као и трошковима поступка накнадно одлучити.

Образлажући своју одлуку којим је одбијена жалба тужилаца изјављена против наведеног првостепеног решења, тужени орган наводи да је увидом у списе предмета и ожалбено решење утврдио да је првостепени орган у образложењу ожалбеног решења детаљно образложио висину коефицијента за сваког од тужилаца, упоређујући их са коефицијентом плате упоредног радника који има исти степен стручне спреме, а ради на пословима радног места који нема додатак на плату за прековремени рад, рад на дан државног и верског празника и рад ноћу из чега се закључује да су тужиоци за период за који потражују исплату додатка на плату већ остварили право на увећање коефицијената по том основу и то не мање од 30% на месечном нивоу у складу са прописима на који се првостепени орган позива. Тужени орган такође наводи да се у списима предмета налазе и појединачна решења из којих се може утврдити да су тужиоцу остварили право на коефицијенте који су 30-50 % номинално већи од коефицијента за другог полицијског службеника са којима је вршено упоређивање. Стога тужени орган налази да су тужиоцу по основу посебних услова рада остварили право на увећање зараде, те да је првостепено решење правилно и законито, а жалба неоснована.

По оцени Управног суда, основано се тужбом оспорава законитост решења туженог органа. Ово са разлога што је одредбом члана 141. став 2. Закона о општем управном поступку прописано да увод садржи назив и адресу органа који доноси решење и прописе о његовој надлежности, број и датум решења, лично име или назив странке и њених заступника и њихово пребивалиште или седиште и кратко назначење предмета поступка. С обзиром да увод ожалбеног решења не садржи лично име странака, то је првостепени орган повредио одредбу члана 141. став 2. Закона о општем управном поступку. Поред наведеног првостепени орган утврђује проценат повећања плате тужилаца упоређивањем са платом запосленог који има исти степен стручне спреме, а ради на пословима радног места који нема нередовности у раду, тако што у образложењу свог решења наводи да је то утврђено увидом у појединачна решења тужилаца којима је утврђен додатни коефицијенат плате за сваког тужиоца понаособ, наводећи решења по броју и датуму и коефицијент плате по основу додатног коефицијента из члана 4. Правилника о платама запослених у Министарству унутрашњих послова. Међутим, према стању у списима предмета за тужиоца ББ у списима предмета се не налази решење којим је тужиоцу по члану 4. наведеног Правилника увећан додатни коефицијент, већ се у списима налази решење од 01.12.2005. године у којем је наведено да по члану 4. коефицијент износи 0. Такође и за тужиоца КК по решењу од 30.05.2006. године и решењу од 16.01.2006. године коефицијент по члану 4. Правилника износи 0, док је решењем од 28.08.2008. године коефицијент по члану 4. правилника 7,22., међутим исплата по овом решењу се врши од 15.08.2008. године што значи након периода који је обухваћен првостепеним решењем, а то је период од 27.06.2006. до 17.04.2008. године. Такође се основано тужбом указује да упоредни радник НН по решењу од 18.07.2006. године, која је од 01.07.2006. године распоређена у Полицијској управи Зрењанин, на пословима странаца, сузбијања илегалних миграција и трговине људима, има додатни коефицијент по члану 4. Правилника од 4,61, па како првостепено решење не садржи разлоге о додатном коефицијенату по члану 4. које има упоредни радник, то се основано у тужби указује да уколико упоредни радник нема нередовности како онда остварује право на увећање коефицијента по том основу, на које околности се првостепени орган не изјашњава. Наведено је противно садржини члана 147. Закона о полицији, према којем упоредни радник по правилу треба да буде овлашћено службено лице са истим степеном стручне спреме, као и тужиоци, које нема нередовности у раду. По оцени суда, ваљано образложење по природи ствари представља неопходну претпоставку, јер без таквог образложења није могуће ценити правилност утврђеног чињеничног стања у

жалбеном поступку, нити законитост оспореног решења у управном спору. Ожалбеним решењем је у ставу другом диспозитива наведено да ће се о захтеву тужилаца за исплату додатка на плату по основу прековременог рада, рада у дане државног и верског празника и рада ноћу за период од 17.04.2005. године до 26.06.2006. године и о трошковима поступка накнадно одлучити, а да се при том првостепени орган није позвао на конкретну одредбу Закона о општем управном поступку, којом је прописано доношење делимичног решења. Стога, како образложење треба да садржи правни основ и разлоге за одлуку из диспозитива и омогући странци да схвати зашто је донета одлука баш оне садржине као што је изнето у диспозитиву, а не нека другачија одлука, то је ожалбеним решењем повређена одредба члана 141. став 4. Закона о општем управном поступку, јер иста не садржи напред наведене податке. Како тужени орган није санкционисао, нити отклонио повреду правила поступка, које је доношењем ожалбеног решења учинио првостепени орган, то је по оцени Управног суда, тужени орган учинио повреду правила поступка из члана 171. став 2. и 3. а у вези члана 141. Закона о општем управном поступку. Поред наведеног у списима предмета се не налази Правилник о платама запослених у Министарству унутрашњих послова на који се и тужени и првостепени орган позивају, па стање у списима предмета и пропис на који се првостепени и тужени орган позивају не указују на одлуку донету у диспозитиву оспореног и ожалбеног решења на који начин су и тужени и првостепени орган повредили одредбе члана 141. став 4. Закона о општем управном поступку. Суд указује да је и у првостепеном и у другостепеном решењу погрешно означено лично име тужиоца ЖЖ тако што је наведено ..., коју грешку је потребно исправити.

Имајући у виду наведено, као и одредбу члана 33. став 2. Закона о управним споровима, а нарочито став 3. према коме је суд обавезан да посебно наведе разлоге због којих није одржао усмену јавну расправу, овај суд је нашао да су се у конкретном случају стекли законом прописани услови за одлучивање о законитости оспореног решења, без одржавања усмене јавне расправе. Ово из разлога што је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака ради утврђивања чињеничног стања, а не ради се ни о другим Закона о управним споровима прописаних ситуација по којима је одржавање усмене јавне расправе обавезно.

Одлучујући о предлогу тужбе да суд реши управну ствар у спору пуне јурисдикције, суд налази да природа ове управне ствари не пружа поуздан основ за то, у смислу одредбе члана 43. Закона о управним споровима и да је економичније и целисходније да учињене повреду правила управног поступка надлежни орган управе отклони у поновном поступку одлучивања.

У поновном поступку надлежни орган је дужан да отклони учињене повреду правила поступка на које му је указано овом пресудом, да на основу целокупног стања ствари донесе нову одлуку за коју ће дати јасне, довољне и образложене разлоге, на закону засноване, при чему је везан правним схватањем и примедбама суда у погледу поступка, на основу члана 69. став 2. Закона о управним споровима.

Са изнетих разлога, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужилаца, Управни суд је, применом одредбе члана 40. став 2., а у вези члана 42. став 1. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву пресуде

Одлуку о трошковима спора суд је донео на основу чл. 66. и 67. Закона о управним споровима, члана 153. став 1. и 154. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11...18/20) који се примењује на основу члана 74. Закона о управним споровима, па је тужиоцима који су успели у спору, досудио

трошкове управног спора, у укупном износу од 133.370,00 динара и то за састав тужбе износ од 16.500,00 динара, сходно тарифном броју 43. став 1. тачка 4, који износ је због заступања више странака увећан применом тарифног броја 46 за 50% за другог и сваког следећег тужиоца, а сагласно Тарифи о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката („Службени гласник РС“, бр. 121/2012...37/2021), као и таксу за тужбу у износу од 390,00 динара и пресуду у износу од 980,00 динара, као у ставу II диспозитива пресуде. Суд није досудио тужиоцима трошкове управног спора за разлику до опредељених 30.000,00 динара увећано за 50% за другог и сваког следећег тужиоца, на име састава тужбе, јер исти нису опредељени у складу са наведеном тарифом.

**ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ,
Дана 15.03.2023. године, I-5 У 11201/20**

**Записничар
Марија Ристић,с.р.**

**Председник већа – судија
Снежана Алексић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЈА